

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7226/2025
17.09.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Радославе Мађаров и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Маријана Антонијевић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Раде Терзић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4200/23 од 20.12.2024. године, у седници одржаној 17.09.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4200/23 од 20.12.2024. године, у односу на тужиљу АА.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4200/23 од 20.12.2024. године, у односу на тужиоца ББ.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4200/23 од 20.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2626/18 од 08.03.2023. године, у делу којим је тужени обавезан да исплати тужиљи АА 140.000 евра и тужиоцу ББ 14.000 евра, са законском затезном каматом од 13.02.2018. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и да им накнади парничне трошкове од 955.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке о трошковима поступка до исплате. Одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је на основу члана 403. ЗПП благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби члана 403. став 3., у вези чланова 28. и 205. и члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија у односу на тужилу АА дозвољена, али неоснована, док је у односу на тужиоца ББ недозвољена. Код формалног активног супарничарства вредност предмета спора одређује се према вредности појединачног потраживања сваког тужиоца.

Вредност предмета спора по тужби ББ је 14.000 евра у динарској противвредности и не прелази законом предвиђени цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, који омогућује изјављивање ревизије. Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

У преосталом делу, у односу на тужилу АА ревизија је дозвољена, пошто је вредност предмета спора овог дела одлуке 140.000 евра у динарској противвредности. У овом делу пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а битна повреда одредаба поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју је ревизијом указано, по члану 407. став 1. ЗПП није прописана као разлог због кога се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању од значаја за процесни однос тужиле АА и туженог, тужиоци су родитељи ГГ, која је са туженим живела у ванбрачној заједници од 2003. до средине 2016. године. Тужени је за потребе финансирања своје привредне делатности од тужилаца у више наврата позајмљивао новчане износе, па је на захтев тужиле АА 08.12.2012. године он потписао потврду, по којој је његово укупно дуговање по основу зајма 140.000 евра. Тужилу није враћен позајмљени износ.

Полазећи од наведених чињеница нижестепени судови, позивом на одредбе чланова 557. став 1, 562. и 324. став 1. Закона о облигационим односима, обавезују туженог да тужилу АА врати позајмљени износ, са законском затезном каматом од подношења тужбе па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

По становишту Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили постављени тужбени захтев.

Тужени ревизијом не спори правилност утврђених чињеница да је од тужиле позајмио износ означен у писменој потврди од 08.12.2012. године и да је новац користио за улагање у своје послове, али указује да је у ситуацији када је позајмица извршена у току трајања ванбрачне заједнице са ћерком тужилаца, на основу одредби чланова 171. став 1. и 2, 180. и 187. Породичног закона, његова обавеза да врати $\frac{1}{2}$ дела спорног износа, док друга половина позајмице терети ћерку тужилаца.

Изнето становиште у ревизији није прихватљиво.

Према Породичном закону („Службени гласник РС“ бр. 18/05, 72/11 и 6/15) на имовинске односе ванбрачних партнера сходно се примењују одредбе овог закона о имовинским односима супружника (чл. 191. став 2.); за сопствене обавезе преузете пре или након склапања брака одговара супружник који их је преузео својом посебном имовином, као и својим уделом у заједничкој имовини (члан 186.); за обавезе преузете ради подмирења потреба заједничког живота у браку, као и за обавезе које по закону терете оба супружника, одговарају супружници солидарно својом заједничком и посебном имовином (чл. 187. став 1.); супружник који је из своје посебне имовине подмирио заједничку обавезу има право на накнаду од другог супружника сразмерно његовом уделу у заједничкој имовини (члан 187. став 2.).

Према члану 414. став 1. Закона о облигационим односима, сваки дужник солидарне обавезе одговара повериоцу за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење од кога хоће све док не буде потпуно испуњена, али када један дужник испуни обавезу, она престаје и сви дужници се ослобађају.

Чињенично је утврђено да је тужени спорни износ позајмио ради улагања у своје послове, а не ради подмирења потреба заједничког домаћинства које је чинила и ћерка тужилаца, односно ради измирења обавеза које терете оба партнера. Међутим, чак и за случај да је новац трошен и за потребе подмирења трошкова заједничког домаћинства, по наведеним меродавним материјалноправним одредбама таква чињеница не би утицала на повољнију одлуку за туженог у овој парници. Наиме, из цитираних одредби следи да тужени одговара за обавезе преузете у току трајања ванбрачне заједнице, како својом посебном, тако и уделом у заједничкој имовини, без обзира да ли је обавезе преузео за сопствене потребе или за потребе подмирења заједничког живота у браку. У другом случају, уколико би из своје посебне имовине подмирио заједничку обавезу, имао би право на накнаду од другог ванбрачног партнера сразмерно његовом уделу у заједничкој имовини. Дакле, пошто тужиљи АА позајмица није враћена, њено је право да од туженог као солидарног дужника захтева испуњење целе обавезе. Тужени се ове обавезе према тужиљи не може ослободити истицањем права према ванбрачној партнерки, пошто та права под наведеним законским условима може остварити према ГГ истицањем регресног захтева.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, донета је одлука у ставу првом изреке.

**Председник већа – судија
Владислава Милићевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**